

Το κορίτσι με τα πορτοκάλια

Εργασία Χριστουγέννων στο μάθημα της Λογοτεχνίας

[Σεμίραμις Αμπατζόγλου] [Γ'1 Γυμνασίου]

Εργασία Χριστουγέννων στο μάθημα της Λογοτεχνίας:

Σεμίραμις Αμπατζόγλου

Τάξη: Γ'1 Γυμνασίου

" Το κορίτσι με τα πορτοκάλια "

Jostein Gaarder

Ομάδα Β'

«Κάθεσαι καλά, Γκέοργκ; Καλύτερα να καθίσεις, γιατί σκοπεύω να σου διηγηθώ μια ιστορία για γερά νεύρα...». Με αυτόν τον τρόπο ο συγγραφέας του βιβλίου αρχίζει να ξετυλίγει το νήμα της ιστορίας ενός μυστηριώδους κοριτσιού που έμελλε να αλλάξει την πορεία της ζωής ενός απλού καθημερινού αγοριού...

α) Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που θέλει να περάσει μέσα από αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο;

Το βιβλίο "Το κορίτσι με τα πορτοκάλια" είναι ένας διάλογος ανάμεσα στον δεκαπεντάχρονο Γκέοργκ και τον πατέρα του, ο οποίος πέθανε τέσσερα χρόνια μετά τη γέννηση του γιου του. Στον διάλογο αυτό, ο πατέρας, μέσω ενός γράμματος που είχε γράψει, επιλέγει να αφηγηθεί στον γιο του τη γνωριμία του με το κορίτσι με τα πορτοκάλια, ένα κορίτσι που άλλαξε ολοκληρωτικά τη ζωή ενός καθημερινού αγοριού. Η παράδοση αυτή γνωριμία με το μυστήριο κορίτσι έμελλε να εξελιχθεί σε μια συναρπαστική και τρυφερή ιστορία αγάπης με ακατανόητους κανόνες που ποτέ δεν τηρήθηκαν. Η γυναίκα με τα πορτοκάλια κατέληξε να είναι η μητέρα του Γκέοργκ όπως και η γυναίκα του άρρωστου, πλέον, άντρα. Έτσι, λοιπόν, μπορούμε να πούμε πως η κατάληξη της ιστορίας του κοριτσιού με τα πορτοκάλια δεν ήταν η ιδανικότερη. Κατά τη διάρκεια, όμως, αυτής της αφήγησης, ο πατέρας επιλέγει να θέτει και κάποια άλλα ερωτήματα στον γιο του προκειμένου να τον "μάθει" καλύτερα. Τα ερωτήματα αυτά οδηγούν τον Γκέοργκ σε βαθυστόχαστες σκέψεις με αποτέλεσμα όλη η ιστορία να αποκτά φιλοσοφική διάσταση. Μέσα από αυτό το παιχνίδι των ερωτήσεων ο Γκέοργκ καταλήγει να γνωρίζει περισσότερα για τον πατέρα του και τη ζωή του, καθώς σ' αυτό το γράμμα ο ίδιος του μιλά ανοιχτά και με ειλικρίνεια, όπως σε κανέναν άλλον. Παρ' όλα αυτά, ο Γκέοργκ συνειδητοποιεί και διάφορες αλήθειες για τον ίδιο αλλά και για τον κόσμο γενικότερα.

Τα μηνύματα αυτού του βιβλίου είναι πολλά και οι σκέψεις που δημιουργεί ακόμα περισσότερες, καθώς ο συγγραφέας θίγει θέματα τα οποία προβληματίζουν και αφορούν όλους, ανεξαρτήτως ηλικίας. Βασικό στοιχείο της ιστορίας του κοριτσιού με τα πορτοκάλια είναι η ένταξη της φαντασίας και του παραμυθένιου στοιχείου στην καθημερινότητα. Αν αυτά τα στοιχεία δεν υπήρχαν στους δύο αυτούς ανθρώπους, δεν θα κατάφερναν να είναι μαζί. Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, μέσα από αυτό το γεγονός πως ο άνθρωπος από τη φύση του έχει ανάγκη τη φαντασία και το παραμυθένιο στοιχείο στη ζωή του, γιατί χωρίς αυτό

σταματά να ονειρεύεται, να ελπίζει και να προσπαθεί. Επίσης, μέσα από αυτή την τρυφερή ιστορία αγάπης μαθαίνουμε καλύτερα για τους "κανόνες". Αυτοί οι κανόνες που υπάρχουν χωρίς να μπορούμε να τους εξηγήσουμε, που αλλάζουν ανάλογα με τις καταστάσεις και απλά οφείλουμε να τους τηρούμε χωρίς να ξέρουμε το γιατί. Αυτό συνέβη και με τον πατέρα του Γκέοργκ, όταν έπρεπε να περιμένει το κορίτσι για μισό χρόνο, όταν έμαθε πως θα υπάρχει και τρίτο μέλος στην οικογένειά τους, αλλά και όταν έμαθε ότι σε κάποιο χρονικό διάστημα θα έπρεπε να αποχαιρετήσει την οικογένειά του για πάντα. Το βασικότερο μήνυμα του βιβλίου, όμως, περνιέται μέσω του τελευταίου και σημαντικότερου ερωτήματος του πατέρα προς τον γιο του, ένα ερώτημα για τη ζωή: όταν ερχόμαστε σ' αυτό τον κόσμο είναι αναπόφευκτο ότι θα πεθάνουμε. Αν, λοιπόν, είχαμε δικαίωμα επιλογής, τι θα διαλέγαμε; Να μη γεννηθούμε ποτέ ή θα διαλέγαμε τη ζωή παρά την επίγνωση του τέλους της; Αυτή την ερώτηση θέτει στον γιο του ο πατέρας του Γκέοργκ και την απαντά και ο ίδιος, λέγοντας ότι θα επέλεγε να μην γεννηθεί. Αντίθετα, ο Γκέοργκ απαντά ότι θα επέλεγε να ζήσει έστω και για λίγο! Από αυτήν την ερώτηση, συνεπώς, καταλαβαίνουμε τον μεγάλο φόβο του ανθρώπου για τον θάνατο, δηλαδή τον φόβο ότι κάποια στιγμή θα σταματήσει να υπάρχει για πάντα και θα χαθούν ξαφνικά όλα, η ομορφιά της φύσης που θεωρεί δεδομένη, οι άνθρωποι που αγαπά και τον αγαπούν, τα διαφορετικά συναισθήματα που του δημιουργούνται καθημερινά και όλες αυτές οι μικρές καταστάσεις που τον κάνουν και χαμογελά ασυναίσθητα. Με την απάντηση του Γκέοργκ, όμως, συνειδητοποιούμε πως πάρα το άσχημο τέλος που έχουμε όλοι οι άνθρωποι, συνεχίζουμε και θεωρούμαστε τυχεροί καθώς μας δίνεται η ευκαιρία να απολαύσουμε, έστω και για ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα, όλες τις ομορφιές που μας προσφέρει η ζωή!

Κατά τη διάρκεια της ανάγνωσης αυτού του βιβλίου, πιστεύω πως μπορούν να σε κατακλύσουν πολλά, διαφορετικά συναισθήματα. Αρχικά, με το γεγονός ότι ο πατέρας του ήρωα έχει πεθάνει και μιλά μέσα από ένα γράμμα τη στιγμή που δεν υπάρχει πια, το βιβλίο ξεκινά αρκετά μελαγχολικά. Από την στιγμή, όμως, που ο πατέρας ξεκινά την αφήγησή του για το κορίτσι με τα πορτοκάλια, η ιστορία γίνεται πιο συναρπαστική, δημιουργώντας συναισθήματα αγωνίας και περιέργειας. Σε πολλά σημεία της ιστορίας δημιουργείται και το συναίσθημα της ανακούφισης καθώς όλα ξαφνικά ανατρέπονται από την μια στιγμή στην άλλη με ένα απρόοπτο γεγονός. Η συγκίνηση δε λείπει από το βιβλίο, καθώς είναι πολύ ευδιάκριτος και ξεκάθαρος ο ισχυρός δεσμός ανάμεσα στον γιο και τον πατέρα που, ακόμα και έντεκα χρόνια μετά τον θάνατο του, συνεχίζει και υπάρχει σε τεράστιο βαθμό, σαν ο πατέρας να ζει μέσα από τον Γκέοργκ. Επιπλέον, μέσα από τις ερωτήσεις του πατέρα, πέρα από το μελαγχολικό στοιχείο, υπάρχει και μια αισιόδοξη πλευρά στις πιο πολλές από αυτές, όπως στο ερώτημα για τη ζωή. Συνεπώς, το βιβλίο "Το κορίτσι με τα πορτοκάλια" σε ταξιδεύει με έναν μοναδικό τρόπο στην τρυφερή ιστορία αγάπης των δύο νέων, όπως και σε βάζει να σκεφτείς και να απαντήσεις ο ίδιος σε ερωτήσεις για τη ζωή.

β) Στο μυθιστόρημα συνυπάρχουν δύο αφηγητές, ο πατέρας και ο γιος και ο ένας δίνει τη σκυτάλη στον άλλο. Ποιος από τους δύο ήρωες σε συγκίνησε ιδιαίτερα και γιατί;

Το μυθιστόρημα "Το κορίτσι με τα πορτοκάλια" αποτελεί έναν διάλογο ανάμεσα σε έναν γιο, τον Γκέοργκ, και τον πατέρα του, που έχει πεθάνει έντεκα χρόνια πριν. Σκοπός αυτού του διαλόγου είναι να μάθει ο ένας καλύτερα τον άλλον, γι' αυτό και μέσα σε αυτόν και οι δύο αφηγητές είναι απόλυτα ειλικρινείς και μιλούν ανοιχτά για τις σκέψεις και τις ανησυχίες τους. Και οι δυο ήρωες, παρά την διαφορά ηλικίας, μιλούν ώριμα, βαθυστόχαστα και απόλυτα κατανοητά για θέματα τα οποία είναι πολύ δύσκολο να αναλυθούν και να απαντηθούν σωστά. Ο αφηγητής, όμως, που με συγκίνησε περισσότερο ήταν ο πατέρας, καθώς αυτός ήταν που αποφάσισε να μοιραστεί με τον γιο του όλες του τις ανησυχίες και να του διηγηθεί αυτή την ιστορία που, ίσως, να μην μάθαινε ποτέ. Καθ' όλη τη διάρκεια της αφήγησης, λοιπόν, ο πατέρας του Γκέοργκ ανοίγεται στον γιο του και του μιλά για τα συναισθήματά που του δημιουργήθηκαν μετά τη γνωριμία που είχε με το κορίτσι με τα πορτοκάλια, όπως λίγοι άντρες θα μιλούσαν. Ο τρόπος, λοιπόν, με τον οποίο ο συγγραφέας βάζει τον πατέρα να παρουσιάσει ανοιχτά και χωρίς κανέναν ενδοιασμό τα συναισθήματά του, κάνει τον ήρωα ακόμα πιο συμπαθή. Πέρα, όμως, από αυτό, ο αφηγητής καθώς προσπαθεί να εξηγήσει στον γιο του πως ακόμα και η παραμικρή λεπτομέρεια μπορεί να αλλάξει τις καταστάσεις ολοκληρωτικά, του γράφει: "Η ζωή είναι μια τεράστια κλήρωση όπου ορατοί είναι μόνο οι λαχνοί που έχουν κερδίσει". Αυτά τα λόγια του πατέρα στην αρχή φαίνονται απλά, αλλά όσο τα σκεφτόμαστε περισσότερο καταλαβαίνουμε απόλυτα πόσο πολύ ταυτίζονται με την πραγματικότητα. Πιο αναλυτικά, ο πατέρας με αυτό θέλει να δείξει πως ,όπως μέσα από μια τυχαία κλήρωση βγαίνουν οι τυχεροί αριθμοί και γίνονται γνωστοί ενώ οι υπόλοιποι απλώς δεν αναφέρονται ποτέ, έτσι και στην ζωή, μέσα από ένα τυχαίο γεγονός μπορούν να προκύψουν γεγονότα που θα μας σημαδέψουν για μία ολόκληρη ζωή! Αυτό μας γίνεται ακόμα πιο κατανοητό μέσα από την ιστορία του κοριτσιού με τα πορτοκάλια, καθώς, αν δεν είχαν επιμείνει και οι δύο νέοι στο να ξαναβρεθούν, τότε ο μικρός Γκέοργκ δεν θα είχε γεννηθεί ποτέ. Όλη αυτή η συγκυρία των καταστάσεων, λοιπόν, αν το σκεφτούμε δεν υπάρχει μόνο σε αυτήν την ιστορία, αλλά σε κάθε ιστορία κάθε ανθρώπου. Για εμένα η σκέψη ότι κάθε κίνηση ή απόφασή μας θα μπορούσε να αλλάξει την τροπή των καταστάσεων, είναι κάτι κατανοητό αλλά, παράλληλα, και τρελό. Συνεπώς, αυτά είναι τα λόγια του πατέρα που μου τράβηξαν περισσότερο την προσοχή, αφού με προβλημάτισαν ιδιαίτερα όταν σκέφτηκα πόσα πράγματα έχουν γίνει ή δεν έγιναν ποτέ λόγω κάποιων επιλογών μας. Άρα, λοιπόν, κάθε επιλογή μας, ακόμα και για πράγματα που μας φαίνονται ασήμαντα, πρέπει να εκτελείται μετά από ώριμη σκέψη.

Σεμίραμις Αμπατζόγλου, Γ1 Γυμνασίου

